

Амулет

— Це не крадіжка, — наполог я трохи заголосно, враховуючи, що єдиною живою душею, яка могла мене почути, був двофутувий біллокіт, який у цей момент діловито зламував кодівий замок, що відділяв нас від вмісту скляної вітрини лавки лихваря.

Рейчис, одне пухнасте вухо якого було притиснуте до замка, а спритні лапи обертали три маленькі латунні диски, сердито заскрекотів у відповідь:

— Можеш помовчати? Це не так легко, як здається.

Його пухкеньке маленьке озаддя затремтіло від роздратування.

Якщо ви ніколи не бачили біллокота, уявіть собі кішку зі злобною мордою, великим пухнастим хвостом і тонкими, вкритими хутром перетинками між передніми і задніми лапами, які дозволяють їй планерувати у повітрі, здаючись водночас і смішною, і страхливою. О, і ще додайте характер злодія, шантажиста й, якщо вірити розповідям Рейчиса, неодноразового вбивці.

— Майже готово, — запевнив він.

І повторювалося це вже годину.

Тонкі смужки світла почали прослизати крізь щілини між дерев'яними планками на вітрині лавки і під нижнім краєм дверей. Невдовзі головною вулицею піде натовп, люди відчинятимуть свої крамниці або вишикуватимуться перед салуном, щоб почати ранок з життєво необхідної першої склянки. Тут, у прикордонні,

це природна річ: залити очі ще перед сніданком. І лише одна з причин, чому місцеві схильні вирішувати будь-які суперечки насильством. Через це мої нерви були на межі.

— Ми могли би просто розбити скло й залишити йому більше грошей на покриття збитків, — сказав я.

— *Розбити* скло? — прогарчав Рейчис, даючи зрозуміти, що він думає про цю ідею. — Дилетант, — він знову перевів увагу на замок. — Акуратно... обережно...

Клац — і наступної секунди Рейчис гордо підняв у лапах хитромудрий латунний замок.

— Бачиш? — вимогливо спитав він. — *Ось це* справжня крадіжка!

— Це *не* крадіжка, — сказав я, мабуть, удванадцяте за ніч, відколи ми вдерлися до лавки лихваря. — Ми *заплатили* йому за амулет, пам'ятаєш? Це *він* нас обікрав.

Рейчис зневажливо пирхнув.

— І що ти зробив, Келлене? Тільки й стояв, як тютя, поки він прибирав до кишені наші важко зароблені гроші. Ось що!

Наскільки мені було відомо, Рейчис насправді за своє життя не *заробив* ні гроша.

— Треба було вирвати йому горлянку зубами, як я тобі і казав, — продовжив він.

Вирішення більшості складних дилем — принаймні для білокотів — полягає у тому, щоб підійти до джерела проблеми і що-си укувати за шию, бажано відірвавши якомога більший шмат кровоточивої плоті.

Залишивши останнє слово за Рейчисом, я простягнув руку повз нього й, відкривши скляні дверцята, дістав маленький срібний дзвіночок, прикріплений до тонкого металевого диска. Гліфи, викарбувані по його краю, мерехтіли у напівтемряві: амулет тиші. *Справжній* джан-тепський амулет тиші. Із ним я міг творити заклинання, не залишаючи відлуння, за яким нас могли вистежити мисливці за головами. Уперше, відколи ми втекли з земель джан-тепів, я відчув, ніби знову можу дихати майже — *майже* — спокійно.

— Чуєш, Келлене? — спитав Рейчис, стрибнувши на прилавок і роздивляючись срібний диск у моїй руці. — Ці знаки на амулеті — вони ж магічні, так?

— Певною мірою. Це радше спосіб прив'язати заклинання до амулета, — я повернувся й глянув на нього. — Відколи це ти цікавишся магією?

Він підняв у лапах кодовий замок.

— Відколи ця штука почала світитися.

Уздовж циліндричного латунного корпусу замка яскравочервоним сяйвом мерехтіли три майстерно вирізьблені гліфи. Наступної миті розчахнулися двері і лавку залило сонячне світло, а всередину увірвалася якась постать і повалила мене на підлогу, різко поклавши кінець пограбуванню, яке у ретроспективі могло би стати вдалим при кращому плануванні.

Чотири місяці у прикордонних землях привели мене до одного незаперечного висновку: жити поза законом у мене виходило кепсько. Я не міг вполювати нічого путнього, губився майже скрізь, куди б не пішов, і здавалося, що кожен стрічний знаходив цілком розумну причину, щоб спробувати мене пограбувати чи вбити.

А іноді і те, й інше.

Шлях кулаків

Удар кулаком в обличчя значно болючіший, ніж здається. Коли чийсь кісточка пальців стикаються з вашою щелепою, відчуття таке, наче чотири крихітні тарани намагаються вдавнити її всередину. Власні зуби перетворюються на зрадників і прикушують язик, наповнюючи горлянку мідним присмаком крові. О, а цей тріск, ви чуєте? Він дуже схожий на звук, із яким, як вам завжди здавалося, ламаються кістки, і, напевно, саме тому ваша голова повертається на чверть оберту, намагаючись угнатися за підборіддям, поки воно не покинуло місце злочину.

Що найгірше? Коли ноги віднаходять рівновагу, а очі розплющуються, ви згадуєте, що нищівний супротивник, який лупцює вас до безпам'яття, — це худий хлопчина з рябим від ластовиння обличчям, якому не більше тринадцяти років.

— Не треба було цупити мій амулет, — сказав Рябий.

Він сунув уперед, і я інстинктивно відхитнувся назад. Вочевидь моє тіло вирішило, що краще ганебно завалитися додолу, ніж знову отримати удар. Навколо нас вибухнув сміх — натовп містян, які повиходили зі своїх крамниць і салунів, щоб подивитися на бійку, почали робити ставки на те, чим вона скінчиться.

На мене ніхто не ставив; нехай представники мого народу й були найкращими магами на континенті, але, виявляється, у кулачному бою ми ніякі.